

הקדושה יסוד היסודות

א.

אשר קרבת ה' יחפץ ללמוד בקדושה ובטהרה כרצון ה' וכרצון יראיו. וזכות אבות רבותה"ק זי"ע יגן על כל הרוצים, ורוצים לרצות להיות נזהר ונשמר מכל סיג ופגם במחשבה דיבור ומעשה.

רבותה"ק זי"ע שמו את עיקר הדגש בעבודתו ית' במדה זו, שכל העליות והירידות בכל הענינים תלויים אך ורק בזה. ואמרו שלכן נקראת מדה זו יסוד, כי היא יסוד האדם. אי אפשר שתהיה לאדם התעלות אמיתית בעבודתו ית', או הרגשת נועם קדושת השבת ושאר מצוות, אלא אם מתנהג בקדושה ובטהרה במדה זו. וכמאמר צדיקים עה"פ (תהלים קטו) עינים להם ולא יראו, אם משתמשים בעינים להם, היינו למלאות תאותם, אז לא יראו בגדלות ה'. וכן אזנים להם ולא ישמעו, שאינם זוכים לשמוע דבר ה'. האדם המטמא ח"ו את רתיחת דמו ואבריו, הרי הוא בבחי' עונותיכם חקוקים על עצמותיכם (זוה"ק ח"ג ערה.), שאפי' כאשר רוצה להתרומם מכבידים הם עליו, ואילו כשמטהר את רתיחת דמו אז הוא בבחי' כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך. עוד אמרו ז"ל שכל הארת הדעת אמת ואמונה של איש יהודי, תלוי במדה זו עד כמה שנזהר שלא לפגום ח"ו. וחסידים הראשונים היו לוחמים על הסתכלות

הזמן גרמא ימי השובבי"ם לדבר ולהתחזק, בעניני החטאים הידועים ובלתי ידועים, אם באונס ואם ברצון, אשר ידעי איניש בנפשי' ומי יאמר זכיתי מהם, שע"פ המבואר בכתבי האריז"ל שבועות אלו מסוגלים לתקן את הפגמים, ואין ענינם רק תשובה לתקן את העבר ע"י סיגופים ותעניות, אלא בעיקר לרפא גורמי המחלה ולעקור את הרע משורשו, וכמ"ד ושב ורפא לו. מאד קשה הדיבור בענינים אלו, וכל' חז"ל (ערכין טז:) תמיהני אם יש בדור הזה מי שיוכיח, אך עוד יותר מזה קשה השתיקה. וכמאמר הגה"צ ר' משה מידנער ז"ל על מאמר הגמ' (סוכה נב:), אם פגע בך מנוול זה משכהו לבית המדרש, היינו היכן שדורשים בענינו, על תחבולותיו ועל העצות להתגבר עליו. והיות ומדה זו היא אחת מהיסודות העיקריים של נקודת רבותה"ק זי"ע, ומרן אדמו"ר זי"ע אמר פעם בישיבה בברנוביץ, כי יסודות הישיבה הם אמונה ושמירת ברי"ק, וזו מטרת הישיבה שילמדו בה תורה בקדושה וטהרה, מן הראוי להאריך את הדיבור על אודני דשמעי, ולבאר העצות מפי ספרים וסופרים בענינים אלו, לכל

נתיבות
שלוש
שובבים

וכאמור ענין שמברי"ק הוא אחת
הנקודות העיקריות שעליהם בנו רבוה"ק
זי"ע את יסודות החסידות, ומסרו נפשם
להשריש בלב כל השייכים אליהם שזה
היסוד לכל דבר שבקדושה בחיי איש
יהודי, ופנת יסוד לכל העליות בחיי
האדם בתורה ויר"ש, בהרגשת אור
קדושת ש"ק, ואור אמונה טהורה,
והתעלות נפשית מעל הבלי עוה"ז. והרי
זה אחת מהמטרות הנעלות גם של
הישיבה, לייצר פנת קדושה וטהרה,
באירה של תורה ויר"ש, ובאירה

טהורה מכל זוהמה, שבה יוכל בן
הישיבה להשקיע את מוחו בתורה לפי
שיטת העמקות והעיון, ואת לבו
בהשתוקקות והתלהבות שבקדושה,
ושפיכת הלב בתפלה, מתוך שמירה
יתירה לא לטמא ח"ו את אבריו,
מחשבותיו והרהוריו. ועל כ"א לשמור
על מתנה זו כשומר בבת עיניו, הן
מה שנוגע לכל פרט, והן הענין בכללותו
~~שש"פ במקובל אצל חסידים, הפוגם~~
מרטיל את רל חריריו רמו מחלה

קדושה. הלכות איסורי ביאה פב"א

יח אסור להוציא וכו'. גנדה פרק כל הדי (דף י"ג.) וכבר נזכר למעלה: ולא ישא קטנה וכו'. עס אמרו שטעוהוין קטנות מעכתיין את המשיח: אבל אלו שמנאפין וכו'. עס אמר ר' אלעזר מאי דכתיב ידועים מלאו חלו המנאפיים ביד דמי דמי רבי ושמעאל לא נתקן בן בריך בן יוחאי בן בריך (ולעיל איתמר) אמר רב

בד חסידים הראשונים. שכנת פרק כל חבני (דף ק"ח.) וכשנת ג"ג: אמרו כמה נטע אלס זה שלל הכיר נכשמו שיהיה גנמת עד יום מותו: **בה מצות חכמים שישיא וכו'.** ביצנות פרק הנע"י (דף ס"ג.) ובסנהדרין פרק אלו הן הנשרפין (דף ע"ו.): ואסור להשיא וכו'. עס:

בז ואין האיש רשאי וכו'. פרק הנע"י (דף ס"ג.) ומ"ש ולא ישא עקרה ככר נכחתי זו פקד ע"ו מהלכות אישים: ורשות לאשה וכו'. עס מפורש שאין האשה מלווה על פניה ורביה והוא קטם משנה (דף ס"ה.) וכמסקנתה פרק שמיני מיצנות האשה רשאה שמנשא אפילו לפרים: ולא ישא בחור וקנה וכו'. ככר נכחתי זה ואמרו פרק מלוה חליטה (דף ק"ח.) משילין לו פלה ההוגנת לו שאם הוא ילד ויהא וקנה הוא זקן ויהא ילדה אומרים לו מה לך אלל ילדה מה לך אלל וקנה לך אלל שמותיך. וכבר נזכר זה פ"ד מהלכות חליטה ויבטסדרין פרק אלו הן הנשרפין (דף ע"ו.) אסור שלל להשיא כמה לוק:

בז וכן כי שירשי את אשתו וכו'. פרק האשה שנחלמה (דף כ"ו.) ומ"ש רבינו לא שדור עמו נכח ולא הויר לא מנשא כלל נראה שדור היה גורם עס הנגרס את אשתו לא מדור נכחתי וחס היה כהן לא מדור עמו נכחתי וכו' זה היה משעה ואמרו כפר קטן נדון כמבוי (דלף) כניקטת ספריו. וכן מלאמיה בהלכות וכו' לא מנשא שבכוחו וחס היה כהן וכו' ונראה דבשדור כל זמן שלל נשאת מדור כשנתו. ומל מקום חף לפי גירסת זו אפשר שנכחתי אחד אפילו כלל נישואין אסורין לדור וכן משמע מהגויה עס. ויש לטויף על דברי רבינו לפי גירסתנו שלל להנשא כשנתו ופסקתו היא

יח אסור להוציא שכבת זרע לבטלה. לפיכך לא יהיה אדם דש מבפנים וזורה מבחוץ. ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד. אבל אלו שמנאפין ביד ומוציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה בנדוי הוא יושב ועליהם נאמר ידיכם דמים מלאו וכאילו הרג הנפש: י"ג וכן אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור. אלא אם יבא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי (והשחתה) לדברי תורה. שהיא אילת אהבים ועלה הן. לפיכך אסור לאדם לישן על ערפו ופניו למעלה עד שיטמה מעט מבי שלא יבוא לירי קישו: כ ואלא יסתכל בבחמה ובוהה יעוף בשעה שמוקקין וכו' לנקבה. ומותר למרביעי בהמה להכניס כמכחול בשפופרת מפני שהן עוסקין במלאכתן לא יבואו לירי הרהור: כ"א וכן אסור לאדם להסתכל בנשים בשעה שהן עומדות על הכביסה. אפילו להסתכל בבגדי צמר של אשה שהוא מכירה אסור. שלא יבוא לירי הרהור: כ"ב מי השפיע באשה בשוק אסור לו להלך אחריה אלא רץ ומסלקה לצדדין או לאחוריו. וכל המהלך בשוק אחרי אשה הרי זה מקלי עמי הארץ. ואסור לעבור על פתח אשה וזהו עד שירחיק ד' אמות שנאמר ואל תקרב אל פתח ביתה: כ"ג ואסור לאדם שאינו נשוי לשלוח ידו

במבושיו שלא יבוא לירי הרהור. ומתח מתכרו לא יכניס ידו שמה יבוא לירי הרהור. ואם השתין מים לא יאחז [ב]באמה וישתין. ואם [ו]זדה נשוי מותר. ובין נשוי ובין שאינו נשוי ולא יושט ידו לאמה כלל אלא בשעה שהוא צריך לנקבו: **בד חסידים הראשונים** וגדולי החכמים התפאר אחד מהם שמעולם לא נסתכל במילה שלו. ומזהו מי שהתפאר שלא התבונן מעולם בצורת אשתו. מפני שלכו פונה מדברי הבאי לדברי האמת שהן אוהות לבב הקדושים: **בה מצות חכמים שישיא אדם בנו ובנותיו סמוך [ו]לפרקן** שאם יצחק יבואו לירי זנות או לירי הרהור ועל זה נאמר ופקדה נוך ולא תחמא. ואסור להשיא אשה לקטן שזה כמו זנות היא: **כז ואין האיש רשאי לישב בלא אשה.** יולא ישא עקרה וקנה שאינה ראויה לילד. ורשות לאשה שלא תנשא לעולם או תנשא לפרים. ולא ישא בחור וקנה ולא ישא זקן וקנה לזונה: **כח וכן מי שגירש את אשתו בן הנשואין לא יתור עמו [ו]בחצר שמה יבואו לירי זנות.** יואם היה כהן לא תדור עמו בבבוי. וכפר

יח אסור להוציא שכבת זרע לבטלה. עס נשים מלוות הנשחתה זרע עיין בחיובי הרשב"א ז"ל נגדה ריפ כל הדי לגרתי נשים שאינן מלוות על פניה ורביה כן אינן מלוות על השפתה חוץ ולרבינו ז"ל חף שאינן מלוות על פניה ורביה מלוות הן על השפתה הרע עי"ש. וא"כ עיין מהוה המהר"ן ז"ל פ"ט מהלכות מלסו עיניו נוסף פרק אלו נשואין (דף ל"ט) ד"ה שלל נשים י"ט עס בא"הם מלגתה גא"ה ו"ת או נשים מלוות על השפתה זרע עי"ש: **כז ולא ישא עקרה וקנה שאינה ראויה לילד.** הנה הטור פ"י כ"ג כתב ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד ומתוור נפרק כל הדי וכמה מין והטעם מפני שהוא נטל מפניה ורביה כל ימי קטנותה. וזו למתן הסם דעמתי הוא משום דלון כן דור כל עד שיכלו לו הנשואים שנוף וקניט הטור קטנה לרדוסה א"כ עס שלאחר זמן מהיה לרביה לילד. עד אפשר רהסו ודאי לאיירי בקיים מלוות פניה ורביה ומשום דרשא לנערי אל מנה ידן לילת אסורה כי אם מוקט ואייליט אלל קטנה לא. הנה שרבינו ז"ל הנה כמירקין לא נקט כי אם זקנה ואייליט אלל לעיל נפרק ע"י מהלכות אישות דין ו' כמו שלל קיים מלוות פ"ט נקט נמי קטנה וקמ"ל דא"כ דליכא משום ועברי אפי"ה אסור שמעכתיין המשיח אלל משום הנשחתה זרע שפיטת דלל אסור ומ"ש הר"ש כהנסיכה ויביא המוספות שבי"ד דמיוט (דף י"ג.) ובי"ד המרדכי ובי"ד הנמוקי בפ"ו ביצנות (דף ס"ג.) ול"ו לא ידעמי אמאי הנה הטור דין זה כהן נכרי כי עין כהן קמונו ובסי' א' היה לו להביאו כי עס ביטו:

כא וכן אסור להסתכל וכו'. פרק אחרון דמטו (דף כ"ד.) ופי' חוקת חכמים (דף כ"ו.): ואפילו להסתכל וכו'. פ"ד דע"ו (דף כ"ו.): **כב מי שפגע אשה וכו'.** נזכרתי פרק הוהאל (דף ס"ג.) ואסור לעבור וכו'. פ"ק דע"ו (דף י"ו.): ואסור לאדם שאינו נשוי וכו'. נגדה פרק כל הדי (דף י"ג.):

א טור עס פ"י כ"ג סמ"ג עס: ב טור עס סמ"ג ל"א קפ"ו: ע"ש כהל' דעות פ"ד ה"ה: ג טור עס סמ"ג עס: ד טור עס פ"י כ"ה: ה טור עס פ"י כ"ג סמ"ג עס: ו עיין כמור א"ח פ"י ג': ה טור א"ח פ"י כ"ג סמ"ג עס: ז טור עס פ"י א' סמ"ג עס: ח טור עס פ"י ב' סמ"ג עס: ט טור עס פ"י ו' סמ"ג עס: י טור עס פ"י סמ"ג עס:

משנה למלך

כז וכן כי שירשי את אשתו בן הנשואין לא תדור עמו בחצר וכו'. פ"ק דמטו וכבר הוכחה הסוגיא דכתיב ה"ה ז"ל ותלכו הפוסקים בדין זה. הר"ן פ"ל דסימט דגולה ממבוי ובא"ה הממזרי אפילו כשנתו אלל נכשת סתן דליכא חלו לא די מבטוי. ונרשם שיראל שנחלמה זה נמגרסה דיעה נגרופת סתן ואשת ישראל שלל נשאת אסורה לדור עמו נכחתי זה א"כ הדי שתיין שיהיו אחרים עמהם דומיה דלשמי על ר' זכריה בן הקבץ. ומי שגיה משאמו ואח"כ נמגרסה נמגרסה כי נמגרסה ע"י עמיה אפי"ה שאסורים לדור נכחתי זה כ"כ דשתיין לתי לדור נכחתי א' כשהם נמגרסי שיהיו אחרים עמהם וה"י סתן דליכא ביד לילת לתישם או דלמא שארי הכא עסם נמגרסי ויטענין זה את זה ונראה דזה הספק עלמנו שכל נכחתי על ר' זכריה בן הקבץ. ר"י הביאו הר"ן פ"ל נגרופת ישראל שנחלמה או נמגרסה דלל הדי דיעה נגרופת סתן ומתורה לדור עמו חף ממבוי אלל נכחתי לא נמגרסה סתן או יהיו נמגרסי שיהיו אחרים עמהם או שתיין לתי לדור נכחתי דומיה דלשמי דנרביה או דילמא לא. ועיין לקמן ד"ה רבינו יצחק. ולענין ההלכה ע"ה סימט א' נפיעת ע"י עמיה נראה דלל פ"ל דחף כהאחרים עמהם דלשמי לדור נכחתי משום דלתי נמגרסה ע"י עמיה משום דער סתן לא נמגרסה הר"ן כשם שיראל שנמגרסה אלל משום דלתי נמגרסה שיהיו אחרים עמהם דער לדור נכחתי ועל כן נמסקת אל כ"ד הוי כהאחרים אלל חף א' פ"ל דמתי שיהיו אחרים עמהם שיהיו אחרים עמהם אסור שפיטת דלל עדיף כ"כ מלחמים. אלל א' פ"ל דמתי שיהיו אחרים עמהם יראה דהספק עלמו שמתפסק הר"ן נגרופת ישראל שידן לר"י נגרופת ישראל

יח אסור להוציא שכבת זרע לבטלה. עס נשים מלוות הנשחתה זרע עיין בחיובי הרשב"א ז"ל נגדה ריפ כל הדי לגרתי נשים שאינן מלוות על פניה ורביה כן אינן מלוות על השפתה חוץ ולרבינו ז"ל חף שאינן מלוות על פניה ורביה מלוות הן על השפתה הרע עי"ש. וא"כ עיין מהוה המהר"ן ז"ל פ"ט מהלכות מלסו עיניו נוסף פרק אלו נשואין (דף ל"ט) ד"ה שלל נשים י"ט עס בא"הם מלגתה גא"ה ו"ת או נשים מלוות על השפתה זרע עי"ש: **כז ולא ישא עקרה וקנה שאינה ראויה לילד.** הנה הטור פ"י כ"ג כתב ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד ומתוור נפרק כל הדי וכמה מין והטעם מפני שהוא נטל מפניה ורביה כל ימי קטנותה. וזו למתן הסם דעמתי הוא משום דלון כן דור כל עד שיכלו לו הנשואים שנוף וקניט הטור קטנה לרדוסה א"כ עס שלאחר זמן מהיה לרביה לילד. עד אפשר רהסו ודאי לאיירי בקיים מלוות פניה ורביה ומשום דרשא לנערי אל מנה ידן לילת אסורה כי אם מוקט ואייליט אלל קטנה לא. הנה שרבינו ז"ל הנה כמירקין לא נקט כי אם זקנה ואייליט אלל לעיל נפרק ע"י מהלכות אישות דין ו' כמו שלל קיים מלוות פ"ט נקט נמי קטנה וקמ"ל דא"כ דליכא משום ועברי אפי"ה אסור שמעכתיין המשיח אלל משום הנשחתה זרע שפיטת דלל אסור ומ"ש הר"ש כהנסיכה ויביא המוספות שבי"ד דמיוט (דף י"ג.) ובי"ד המרדכי ובי"ד הנמוקי בפ"ו ביצנות (דף ס"ג.) ול"ו לא ידעמי אמאי הנה הטור דין זה כהן נכרי כי עין כהן קמונו ובסי' א' היה לו להביאו כי עס ביטו:

מגדל עז

יח אסור להוציא שכבת זרע לבטלה. עס נשים מלוות הנשחתה זרע עיין בחיובי הרשב"א ז"ל נגדה ריפ כל הדי לגרתי נשים שאינן מלוות על פניה ורביה כן אינן מלוות על השפתה חוץ ולרבינו ז"ל חף שאינן מלוות על פניה ורביה מלוות הן על השפתה הרע עי"ש. וא"כ עיין מהוה המהר"ן ז"ל פ"ט מהלכות מלסו עיניו נוסף פרק אלו נשואין (דף ל"ט) ד"ה שלל נשים י"ט עס בא"הם מלגתה גא"ה ו"ת או נשים מלוות על השפתה זרע עי"ש: **כז ולא ישא עקרה וקנה שאינה ראויה לילד.** הנה הטור פ"י כ"ג כתב ולא ישא קטנה שאינה ראויה לילד ומתוור נפרק כל הדי וכמה מין והטעם מפני שהוא נטל מפניה ורביה כל ימי קטנותה. וזו למתן הסם דעמתי הוא משום דלון כן דור כל עד שיכלו לו הנשואים שנוף וקניט הטור קטנה לרדוסה א"כ עס שלאחר זמן מהיה לרביה לילד. עד אפשר רהסו ודאי לאיירי בקיים מלוות פניה ורביה ומשום דרשא לנערי אל מנה ידן לילת אסורה כי אם מוקט ואייליט אלל קטנה לא. הנה שרבינו ז"ל הנה כמירקין לא נקט כי אם זקנה ואייליט אלל לעיל נפרק ע"י מהלכות אישות דין ו' כמו שלל קיים מלוות פ"ט נקט נמי קטנה וקמ"ל דא"כ דליכא משום ועברי אפי"ה אסור שמעכתיין המשיח אלל משום הנשחתה זרע שפיטת דלל אסור ומ"ש הר"ש כהנסיכה ויביא המוספות שבי"ד דמיוט (דף י"ג.) ובי"ד המרדכי ובי"ד הנמוקי בפ"ו ביצנות (דף ס"ג.) ול"ו לא ידעמי אמאי הנה הטור דין זה כהן נכרי כי עין כהן קמונו ובסי' א' היה לו להביאו כי עס ביטו:

כז וכן כי שירשי את אשתו בן הנשואין לא תדור עמו בחצר וכו'. פ"ק דמטו וכבר הוכחה הסוגיא דכתיב ה"ה ז"ל ותלכו הפוסקים בדין זה. הר"ן פ"ל דסימט דגולה ממבוי ובא"ה הממזרי אפילו כשנתו אלל נכשת סתן דליכא חלו לא די מבטוי. ונרשם שיראל שנחלמה זה נמגרסה דיעה נגרופת סתן ואשת ישראל שלל נשאת אסורה לדור עמו נכחתי זה א"כ הדי שתיין שיהיו אחרים עמהם דומיה דלשמי על ר' זכריה בן הקבץ. ומי שגיה משאמו ואח"כ נמגרסה נמגרסה כי נמגרסה ע"י עמיה אפי"ה שאסורים לדור נכחתי זה כ"כ דשתיין לתי לדור נכחתי א' כשהם נמגרסי שיהיו אחרים עמהם וה"י סתן דליכא ביד לילת לתישם או דלמא שארי הכא עסם נמגרסי ויטענין זה את זה ונראה דזה הספק עלמנו שכל נכחתי על ר' זכריה בן הקבץ. ר"י הביאו הר"ן פ"ל נגרופת ישראל שנחלמה או נמגרסה דלל הדי דיעה נגרופת סתן ומתורה לדור עמו חף ממבוי אלל נכחתי לא נמגרסה סתן או יהיו נמגרסי שיהיו אחרים עמהם או שתיין לתי לדור נכחתי דומיה דלשמי דנרביה או דילמא לא. ועיין לקמן ד"ה רבינו יצחק. ולענין ההלכה ע"ה סימט א' נפיעת ע"י עמיה נראה דלל פ"ל דחף כהאחרים עמהם דלשמי לדור נכחתי משום דלתי נמגרסה ע"י עמיה משום דער סתן לא נמגרסה הר"ן כשם שיראל שנמגרסה אלל משום דלתי נמגרסה שיהיו אחרים עמהם דער לדור נכחתי ועל כן נמסקת אל כ"ד הוי כהאחרים אלל חף א' פ"ל דמתי שיהיו אחרים עמהם שיהיו אחרים עמהם אסור שפיטת דלל עדיף כ"כ מלחמים. אלל א' פ"ל דמתי שיהיו אחרים עמהם יראה דהספק עלמו שמתפסק הר"ן נגרופת ישראל שידן לר"י נגרופת ישראל

אבל התעלים במצאיה:

סעיף ב' כאו וכן אשה לא תלמד קטנים. מלל קאמר וכן אלמנה, משמע דכל אשה מיירי, כל שאין בעיר חוששין לה שמה משיח, אבל גבי אשה שאין האיסור משום יסוד רק שלא ימנה נשים, ע"כ איסורי דוקא כשאין לו אשה, אבל יש לו אשה, אף שאשתו במקום אחר, פה נכלו מיקרי ואין ילדו מתנבר עליו. ומיהו מדקדים, אין לרין שמהא אשתו עמו שרייה בבית הספר, משמע דבעיר מיהא בעי שמהא אשתו מומנת לו, ועיין בב"מ [אות י']:

סימן בג סעיף א' אסור להוציא ש"ז לבטלה. עיין בקפר חסידים פ"י קע"ו שכח שאל אחר ממירא שלא יכשל בלשון אשה או בלשון מדי ח"ו, טוב לו להוליא זרע לבטלה משיכשל ח"ו באיסור אשת איש או בנה, רק יתענה מ' יום בימי הקץ או ישב בקרם בימי החורף:

עיונים ומקורות סימן בג א' רמב"ם פכ"א מאיסורי הייח וטור. ב' ב"י בשם תוה"ת, עיין בראשית וישב קפ"ח ע"א, וז"ל ר"ש ע"ב.

[ספיקא] נשם משונת (מהרי"ק) [מהרי"י וי"ל] ק"י נ"ה, מי שאין לו אשה לא יסור משרתת אלמנה אפילו אם יש לה בן אלה, דלא נכל שעה יהיה הבן שם, והייט אם הוא דר לבדו בבית:

סימן בג סעיף א' אסור להוציא ש"ז. כתב בח"מ [ספיקא] נשם פטר חסידים, אם ממירא שלא יכשל בלשון אשה או בנה ח"ו, טוב לו להוליא זרע לבטלה, רק יתענה מ' יום בימי הקץ או ישב בקרם בימי החורף. לפ"ז מ"ש בוה"ר [הובא בב"י] וכן דעון מוליא ש"ז חמור מכל עבירות, ללא דוקא:

עיונים ומקורות סימן בג א' רמב"ם פכ"א מאיסורי הייח וטור. ב' ב"י בשם תוה"ת, עיין בראשית וישב קפ"ח ע"א, וז"ל ר"ש ע"ב.

נחלת צבי

סימן בג סעיף א' אסור להוציא כו'. ק' הוא לטון הרמב"ם פכ"א מהלכות איסורי [ה"ח], ומשמע מדכרו דעם קטנה משום השתמם זרע, אבל מ"ו ז"ל [ב"ח אות א'] כתב שדעת רוב הפוסקים שאין זו משום השתמם זרע והוליא דמשמע כ' ארשיה, ואין איסור אלא משום ביטול פריה ורביה כל זמן קטנותה, וכאז שכן הוא עיקר, ע"ש:

באר הגולה

ג' שם נמשנה ודמפרש בגמרא שם. מ' כפי קבוצת רבנו, דהא דמסקין [ושם] דר' אלעזר שרייה אלטו קאמר, הייט דשרייה אלטו נביה הספר, ולא קר"ל כרבי אלעזר אלא כמ"ק וכו', וכן עיקר. הרב המגיד [פכ"ב מאיסורי ודע].

סימן בג סעיף א' א. גריימא דה דף י"ג ע"א. ג' נספר בוה"ר פרש"י וישב [גפ"ח ע"א] ופרש"י וישב [גפ"ח ע"ב]. ג' ק' משמע שם נבנה ובינמות דף ל"ד ע"ב.

באר הגולה

ב' אלו שמנאפים ביד ומרציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה [בבבנידוי] הוא יושב ועליהם נאמר [ידיכם רמים מלאו וכואלו הרג הנפש].

ג' אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבוא לו הרהור

ב' ולא ישא קטנה. לדעת הרב רמ"א שכח נסעיף ה' נשם חוס' [ביבמות י"ב ע"ב ד"ה שלש] דמוטר לשמש עם קטנה, ולא כתב דפליגי, ז"ל [ד"ה] דלא ישא קטנה הייט ["משום] ביטול פו"ד ולאו משום הולאת זרע לבטלה, משו"ה אם נשא קטנה מותר לשמש עמה, ולא כב"מ [אות א'] דכתב דפליגי, ועיין סימן א' ["נסעיף ג' בהג"ה] מ"ש: סעיף ב' ג' בנידוי הוא יושב. משמע אפילו אם לא נדוהו מ"מ הוא בנידוי, והרמב"ם [גדה י"ג ע"ב ר"ה הא] כתב נשם חוס' [שם ד"ה המקשה] דוקא אם נידו אותו ואלו לנדוהו, וכש"ס [שם] איבת המקשה לדעת יהיה בנידוי, ומנאפס כד למדו מן המקשה, ועיין בי"ד סימן של"ד סעיף מ"ג, שם הביא [דעל] כ"ד דברים הבית דין מנדין ואחד מהם המקשה לדעת, וקשה על הרמב"ם [פ"ו מה"ח הי"ד] ופכ"א מאיסורי הייח] והמתנה, שם פסקו [ד] הבית דין מנדין אותו וכלן כתבו דהוא ממילא בנידוי, ועיין בפרישה [אות ב']:

ב' אלו שמנאפים ביד ומרציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה [בבבנידוי] הוא יושב ועליהם נאמר [ידיכם רמים מלאו וכואלו הרג הנפש].

ג' אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבוא לו הרהור

ב' ולא ישא קטנה. נראה דמכ"ש עקרה חקנה, ולרבותא נקט קטנה אף שמהא ראויה לילד לאחר שחגל, ועיין בתשובת הריב"ש פ"י ט"ו ועיין בב"מ [אות א']: סעיף ב' ג' בנידוי הוא יושב, והרמב"ם [גדה י"ג ע"ב ר"ה הא] כתב שב"ד מנדין לנדוהו, וככ"י הובאו דבריו:

ב' אלו שמנאפים ביד ומרציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה [בבבנידוי] הוא יושב ועליהם נאמר [ידיכם רמים מלאו וכואלו הרג הנפש].

ג' אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבוא לו הרהור

ב' ולא ישא קטנה. נראה דמכ"ש עקרה חקנה, ולרבותא נקט קטנה אף שמהא ראויה לילד לאחר שחגל, ועיין בתשובת הריב"ש פ"י ט"ו ועיין בב"מ [אות א']: סעיף ב' ג' בנידוי הוא יושב, והרמב"ם [גדה י"ג ע"ב ר"ה הא] כתב שב"ד מנדין לנדוהו, וככ"י הובאו דבריו:

ב' אלו שמנאפים ביד ומרציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה [בבבנידוי] הוא יושב ועליהם נאמר [ידיכם רמים מלאו וכואלו הרג הנפש].

ג' אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבוא לו הרהור

ב' ולא ישא קטנה. נראה דמכ"ש עקרה חקנה, ולרבותא נקט קטנה אף שמהא ראויה לילד לאחר שחגל, ועיין בתשובת הריב"ש פ"י ט"ו ועיין בב"מ [אות א']: סעיף ב' ג' בנידוי הוא יושב, והרמב"ם [גדה י"ג ע"ב ר"ה הא] כתב שב"ד מנדין לנדוהו, וככ"י הובאו דבריו:

ב' אלו שמנאפים ביד ומרציאין שכבת זרע לא די להם שאיסור גדול הוא אלא שהעושה זה [בבבנידוי] הוא יושב ועליהם נאמר [ידיכם רמים מלאו וכואלו הרג הנפש].

ג' אסור לאדם שיקשה עצמו לדעת או יביא עצמו לידי הרהור אלא אם יבוא לו הרהור